

Tako je ova humanitarna organizacija (Svetski Crveni krst) bila licemerna i kod nas. Pitao sam ih u jesen 1992. g. kako je u Konjicu, kako su tamo Srbi, a oni kažu: "Nemamo veze sa našima koji su u Konjicu.

- A imate li veze sa vašom centralom u Švajcarskoj?

- Imamo.

- Imaju li oni koji su u Konjicu vezu sa centralom?

- Imaju.

- Pa što preko Ženeve ne pitate kako su Srbi u Konjicu?"

Ovo sam pitao zato što su Muslimani tada (1992.) u Konjicu pobili 244 Srbina iz oko dvadeset srpskih sela iz konjičkog kraja i ispraznili ih. Proterali su skoro sve Srbe, oko 3.500 njih sa ženama i decom, mesecima ih držali u logorima, i mučili ih.

Danas smo u Konjičkom kraju ostali bez još sedam sela s ovu stranu Neretve, u kraju oko Boraka i Boračkog jezera, što je Milošević izdao u Dejtonu, prodao, dao, poklonio Izetbegoviću, kao što mu je poklonio srpsko Sarajevo, kao što mu je poklonio ne samo Goražde, nego i Ustikolinu i Praču i, ne široki pojas, nego celu tu teritoriju od Sarajeva do Goražda. Tako je sada ugroženo srpsko Srbinje – srpska Hot-ča koju su Turci bili preimenovali u Foča. Najbolje je bilo da su joj sada Srbi vratili staro ime Hoča kao što je Metohija Hoča kod Orahovca. Takođe su utrožena i Miljevina i Jahorina i Trebević. A i mi u Hercegovini smo zbog tog Goražda odsječeni od Romanije, od Podrinja i od ostalih delova srpske Bosne ponosne i Republike Srpske.

Zato, vraćajući se opet pitanju o ovom prošlom ratu, ne bih hteo da filosofiram o ratu, niti da po svaku cenu pravdam sve Srbe svuda, ali se zgražavam nad licemerjem i zapadnih nazovi hrišćana i zapadnih neljudskih državnika, i organizacija i institucija kao što su Ujedinjene nacije, Evropska zajednica, Savet bezbednosti, Evropski parlament, i licemera iz Svetskog saveta crkava i licemera iz Vatikana.

Naročito su licemerni Amerikanci, koje su rodili vekovno licemerni Englezi. Oni su nastavili proverenu englesku politiku na Istoku, samo grubo i brutalno. Englezi su ipak bili suptilniji, ali ništa manje licemerni i zli.